

CAPITOLUL 1

RRR

Mi se spune Pericol și sunt un tip rău. Pe mine să nu mă luați cu de-astea, că de ce l-am pocnit pe nu știu care, că de ce i-am rupt rigla sau capul, că nu înghit așa ceva. Eu nu le am p-astea cu mila. Sau cu răbdarea.

Mai ales cu răbdarea... Să vă spun cea mai tare fază! Orice școală care se respectă organizează activități facultative. Care sunt, de fapt, obligatorii! Fiindcă trebuie să participăm la cel puțin una! Și avem de ales între:

- Magie în bucătărie! – curs de gătit;
- Un copil – o operă de artă! – proiect de arte vizuale;
- Porcul, vaca, oaia, capra! – curs practic pentru viitorii fermieri.

Și alte cursuri la fel de interesante...

Ideea e că răbdarea mea (aia puțină, câtă e) s-a terminat TOATĂ când am auzit de capră și de oaie.

Așa că, de frică, m-am înscris la următoarea activitate de pe listă. Să nu cumva să mă prindă neînscris și să mă repartizeze obligatoriu la cocina de porci! Și, cum prietenii mei nu mă lasă la greu, s-au înscris și ei împreună cu mine. La un proiect care nu știu cum e, dar are un nume foooarte sugestiv: RRR. E clar, nu?

— Auzi, RRR, bombăne Magda nemulțumită. Ce curs mai e și ăsta?

— O fi de la poezia aia cu Rică, zic eu. Rică nu știa să zică Râu-Rățușcă-Rămurică! RRR – Râu-Rățușcă-Rămurică – proiect de observare a naturii. Stăm întinși sub rămurică și căscăm gura la rățușca de pe râu. Super, nu? Ce ziceți?

— Hmm... mai degrabă sună a fizică, își dă Sirena cu părerea. O fi vorba de bateriile alea AAA care înainte se numeau R3.

— Păi și ce legătură au bateriile cu proiectul? se miră Magda.

— R3, adică de trei ori R, adică RRR, o lămurește Sirena.

— Ia uite-l pe micuțul Tesla cum răsare el de-aici de la noi, de la Școala cu Clasele I–VIII, Nr. 16, Dimitrie Bolintineanu, glumesc eu, deși trebuie să recunosc că de fapt e o idee bună.

— Am aflat, ne întrerupe Cara discuția științifică. Am fost la organizatori și-am întrebat: RRR înseamnă Reciclează-Recuperează-Refolosește. E un proiect eco. Construim lucruri din materiale reciclate și le prezentăm.

Simplu, nu? Acum trebuie să completăm numele proiectului pe foaia de înscriere. Fetele știu deja! După cum m-așteptam, își fac niște rochii: Cara – din pungi de plastic, Magda – din ziare. Iar eu și Sirenă... Trebuie să ne gândim și noi ce facem! Și încă repede! Altfel pierdem locul. Mă uit disperat la Sirenă. El – la mine! Eu – la el! El – la mine!

— Țștia sunt duși cu pluta, mormăie Sirenă.

Brusc, ȘTIU! Bravo, Sirenă! Completez în cea mai mare viteză foaia. O predau organizatorilor. Sunt privit cu suspiciune peste catedră. Și pe sub sprâncene. Ignor privirile. Mă-ntorc cu spatele și plec mândru ca un veritabil căpitan de...

— Plută. Noi o să ne facem o plută, îi spun lui Sirenă, în șoaptă, să nu cumva să ne fure vreun invidios ideea.

— O CE? urlă Sirenă ca apucatul, după cum îi e numele și bunul obicei.

— O plută, Sirenă, o plută. O plută de două persoane. Să te plimbi cu ea când apune soarele, printre nuferi.

— Dar, ce, ai de gând s-o și lansezi la apă? se miră fetele.

— Păi la ce? La asfalt? Voi vă-mbrăcați cu rochiile voastre din pungi și vă urcați la bordul plutei din pet-uri. Romantic, fetelor, romantic! O să plutim pe valuri... îmi prezint eu oferta.

— Pe valuri sau pe sub valuri, îmi taie Magda elanul.

— Nu-i nimic, mă repliez eu. Dacă se scufundă, o declarăm... submarin!

Vanish Gold

Numai că nu putem să ne ocupăm de plută. Și nici de altceva. Trebuie să avem grijă vreo două ore de fratele lui Sirenă (Piticania, pe numele lui de cod). Care vrea musai să scurme la groapa cu nisip! Și cu care trebuie să construim castele, tranșee, șosele și gropi. Până când pretindem că ne e sete și plecăm urgent la mine acasă. Că, poate... cine știe? Îi place Piticaniei vreo jucărie de-a mea și rămânem să ne jucăm înăuntru. Fiecare la ce-i place: noi la tabletă, și el la... treaba lui.

— Să nu cledenți că mă duțeti cu zăhălelul. Nu-s plost. Melgeți să beți apă si pe ulmă ne duțem ial în palc. Dacă nu vleți să vă pâlăsc la mami, ne amenință Piticania de frate al lui Sirenă care, mic cum e, se uită la noi ca-n filme, fioros, cu ochii mijiiți.

— Da, cum să nu, promit eu solemn, în timp ce mă dau de ceasul morții să-i desfac șireturile înno-date în ciuda celei mai elementare logici.

— Atunți de țe mă desfați la siletuli? se miră Piticania perspicace.

— N-avem voie încălțați în casă. Tu nu vezi ce-i aici? Farmacie, nu alta. Dacă ne prinde, ne pune să spălăm pe jos. Cu periuța de dinți!

— Ține să ne plindă?

— Cum, „ține“? îl imit eu. THE BIG BOSS! zic eu solemn și mimez o arătare enormă, cu gheare și coarne.

Deodată, din living, se-aude o discuție care mă bagă în toți sperieții. Tresar atât de tare, încât îi înnod definitiv Piticaniei blestematele de șireturi! Nu, stați liniștiți! În living nu se pun la cale nici atentate teroriste, nici atacuri armate, nici invazia barbarilor. E doar... maică-mea. Care poate fi mai periculoasă decât toate la un loc. Mai ales când vrea să organizeze ceva drăguț pentru mine!

— O să fie ziua lui, trebuie să-i facem petrecere! La Therme, de exemplu, zice maică-mea.

— La Therme? se miră taică-meu. Păi nu ziceai tu că e periculos? Că trebuie să le faci copiilor inventarul la dinți după fiecare coborâre?

— Ce coborâre? întreabă maică-mea nelămurită.

— Păi coborâre pe tobogan, că doar nu pe pârtie!

Pericol la petrecere!

— Pe TOBOGAN? face maică-mea șocată. Păi cine-i lasă la tobogane?

— Păi cum altfel? Îi facem o petrecere la tobogane... fără tobogane?

— La Therme nu sunt doar tobogane. E saună! E jacuzzi! Sunt împachetări cu nămol medicinal!

— Parcă-i și văd împachetați cu nămol la genunchi și la coate, cântând „Mulți ani trăiască!“ lângă salonul de masaje pentru reumatism...

— Atunci la „Vaca bălțată“, la fermă. Unde i-am mai făcut o dată petrecere.

— Da, când a împlinit trei ani...

— Atunci te ocupi tu! termină maică-mea sec discuția.

Poc-poc-poc, fac tocurile pe parchet. Se deschide ușa. Mă trezesc față în față cu ea. Sau, mai degrabă, ea se trezește față în față cu mine.

— Ce faci acolo pe jos? se miră mama.

— Îî... îî... desfac șireturile Piticaniei, mă bălbâi eu și observ cu ocazia asta că Piticania și-a scos de mult picioarele din încălțările înnodate și a plecat fără să mă mai aștepte pe mine să-l eliberez.

— Aha. Și el unde e?

— Cine? întreb eu prosteste.

— Piticul! Sau cum îi zici tu... Copilul ăsta! Chiar, cum îl cheamă?

— Lales mă cheamă! Lales Lăzvan Lădulescu! strigă Piticania din bucătărie.

Maică-mea deschide ușa de la bucătărie. Și rămâne înmărmurită. Piticania ține în mână cana în formă de minge de fotbal a lui taică-meu. Pe care scrie „Câine până la moarte. Și dincolo de ea“. Și din care curge grațios pe mocheta noastră „vintage bej-perlat“... suc de cireșe, cel mai probabil. Roșu-vișiniu. Și care i se prelinge și Piticaniei de la gură în jos, pe bărbie, pe gât, pe tricoul cu cățeluși, pe blugi și pe sub blugi, până când îi iese pe la șosete și-i formează sub tălpi două bălțuțe rozalii, de mai mare dragul!

— Covorul meu vintage... șoptește maică-mea distrusă.

— Cana mea cu Dinamo! se impacientează și taică-meu, brusc apărut în cadrul ușii.

Dar nu mai apucă niciunul să deschidă gura, că Piticania se pune pe urlat:

— Aoleuuu! Aole-leuuuu! Ai intlat încălsată! Aiți, la falmație! Dacă te plinde, te pune să speli pe jos! Cu peliuța de dinți! strigă Piticania și arată spre pantofii maică-mii.

— Cine să mă prindă? întreabă maică-mea, trecând dintr-un șoc în altul.

— BIGBO! șoptește misterios Piticania, cât a putut și el să rețină din Big Boss. Ai glijă... E foal-te fiolos! Ale coalne, gheale... face el și-i mimează un ditamai balaurul.

Exact în secunda aia apare și frate-meu în pragul ușii.

— Ce suc mai e și ăsta? zice el, strâmbându-se. Pe sticlă scrie „Suc de suc“. Dar e oribil, are gust de detergent amestecat cu praf de scărpinat. Ție ți-a plăcut, micule, sucul? îl întreabă pe Piticanie.

— Nu scrie „Suc de SUC“, îl corectează maică-mea. Scrie „Suc de SOC“. De fructe de SOC! Și e laxativ natural. I-ai dat și lui... Piti... adică... șoricelului mic? se bâlbâie maică-mea, care uită orice nume din clipa în care-l aude.

— Unde e solițelul mic? Vleau să văd si eu solițelul. Vleau si eu lasativ. Țe e lasativul?

— Laxativul e așa... un... cum să-ți explic... Nu contează! Ai băut mult?

— Țe?

— Suc!

— Nuu... a culs tot pe zos, pe covol.

Cred că maică-mea n-ar fi fost mai fericită nici dacă ar fi câștigat la Loto un milion de covoare vintage bej-perlat. De bucurie, îl lasă la televizor. Îi dă bomboane. Și-i dă și punga mea cu bile de sticlă decorate cu „ochiul turcesc“!

Iar noi? Adică eu și Sirenă? Noi trebuie să spălăm bej-perlatul. Sigur, normal ar fi fost să-l curețe frate-meu, că el i-a dat Piticaniei suc vișiniu, dar face el ce face și iese din orice încurcătură. Ne-am înțeles să spălăm noi covorul, iar el să ne caute pe internet niște planuri pentru o plută de pet-uri. Nu știu ce credeți voi, dar mie și lui Sirenă ni se pare că am dat lovitura vieții noastre! Frate-meu e guru în internet! O să ne găsească cel mai tare proiect!

Între timp, noi suntem la munca de jos. Chiar de jos de tot. Frecăm. Apăsăm. Insistăm. Șmotruim. Cu o soluție pe care am găsit-o – culmea! – în debara, pe rafturile cu scule de pescuit ale lui taică-meu. Vanish! Lider în îndepărtarea petelor, cum spune reclama. Numai că nu se curăță deloc... ca în reclamă. Mai rămân niște urme roz. În plus, o parte din firele covorului se smulg. Cam multe. Suspect de multe.

— Eu le-aș face o reclamație ăstora de la Vanish! Să recunoască cinstit că au reclame false și să ne

plătească covorul! încerc eu să găsesc o soluție, alta decât munca cinstită, care se pare că la mine nu prea funcționează.

— Slabe șanse. Hai mai bine să vedem ce fel de Vanish e ăsta, propune Sirenă, frecând de zor.

— Vanish Gold, citesc eu pe sticlă. Prin frecare, pata dispare! recit eu conștiincios reclama. Dar cred că dacă mai frecăm puțin, dispare tot covorul. I-auzi ce mai zic ăștia aici: o revoluție în îndepărtarea petelor... Oxi Action. Aaaa! fac eu și aproape că pic pe jos grămadă, cu tot cu liderul în pete.

— Deci, ce e până la urmă? Gold sau Oxi? întrebă Sirenă, curios.

— Nu e nici Gold, nici Oxi! Ia uite ce scrie aici!

Chiar pe mijlocul sticlei tronează o bucată generoasă de leucoplast! Pe care se descifrează caligrafia mirifică a lui taică-meu:

SOLUȚIE DE CURĂȚAT UNDIȚE!

— Auzi? face Sirenă. Mai ai un leucoplast din ăsta? Putem să mai lipim unul dedesubt. Să scriem: Soluție de curățat undițe și de chelit covoare.

— Mai bine-am pune mâna pe tabletă... și-am scrie Clash of Clans... sau Royal Empire, propun eu, amărât.

Dar nu mai apucăm. Nici să aplicăm leucoplaste pe sticle, nici să punem mâna pe tabletă.

— Vleau acasă! se aude din living un răcnet de luptă.

În mai puțin de trei secunde apare Piticania cu cana de „câine până la moarte“ în brațe. De care nu vrea să se despartă. Și pe care taică-meu trebuie să se îndure să i-o dea acasă. Dar, cu o SINGURĂ condiție:

- Să n-o spargă!
- Să n-o ciobească!
- Să n-o piardă!
- Să n-o dea altcuiva!
- Să n-o murdărească!
- Să nu pună cine știe ce porcării în ea!
- Să i-o aducă mâine înapoi!

Piciul e copleșit de atâta responsabilitate. Dar ia totuși cana. Eu iau planurile printate de frate-meu, le citesc și mă tot gândesc. Pentru o plută care să ne țină pe mine și pe Sirenă ne trebuie cel puțin 200 de sticle de plastic!